

A mi riadónk. Vasárnap 3 órakor verik az ablakot. Hatkor a hídlábnál találkozó. Összekeverülünk ott vagy százan. A busz a hatházi Tisza-könyöknél rak le bennünket. Veszedelmesen könnyezik itt a gát talpa. Fönn a vizeken köves uszályok, 44 vagonnal terhelve. Hivatalnokféle fehér bőrű szótlanok állnak neki. Talicskára követ, azzal le a gáton a mentett oldalon. De itt a talicska és a teher az úr. Ők jobban tudják, mint a gyakorlatlan emberhad, mit kell itt tenni. A gátör, mint munkavezető, nemcsak a listákból látja, az arcokról is, járatlan emberek érkeztek az efféle munkához. Nem parancsol, inkább félénken, ezó nyelvjárásban, mivel jobb embereknek néz bennünket, ad némi nagyon udvarias utasításokat: „Így szépen, egyenesen elrendezve a kövek gerincét, kellene felbordázni a kőlabákat, hogy közéfkettethessük a homokzsákokat.”

Estefelére reszketünk a fáradtságtól. Egy nagyon vékony, rosszul látó szeműveges embert kérdezek meg, akinek remeg kezében a cigaretta. — Magát mikor riadóztatták?

— Nekem nem szóltak. Orvos vagyok. De a lépcsőházi szomszédaimat az éjszaka szólították. És akkor azt gondoltam, bár gyöngébb vagyok, de én sem lehetek rosszabb a többinél. Ha megmenekül a város, hadd legyen pártalicskányi jogom a jó érzéshez. Jobban esik az alvás is. Ha nem, bántana a lelkiismeret, hogy tán az a néhány talicskányi kő kellett volna csak a meneküléshez, amit én gördíték le a gátoldalán.

